ปีที่ 39 ฉบับที่ 4 ตุลาคม – ธันวาคม 2559

ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อทักษะการเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน และความพึงพอใจ ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Effects of Cooperative Learning (CL) on Takraw Playing Skill by Inner Side of Foot and Satisfaction of Physical Education Students, Faculty of Education, Khon Kaen University

วายุ กาญจนศร [1] ธนากร ศรีชาพันธุ์ [2] โรจพล บูรณรักษ์ [3]

Wayu Kanjanasorn [1] Thanakorn Srichaphan [2] Rojapon Buranarugsa [3]

[1,2,3] อาจารย์สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต่อทักษะการเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนรู้ ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 50 คน ในวิชาทักษะและการสอนตะกร้อ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนจำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวบรวมข้อมูลโดยแบบทดสอบทักษะ และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถิติ T- test dependent ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีทักษะระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนั้นผู้เรียนได้สะท้อนผล กล่าวคือ การเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะได้เร็วขึ้น พัฒนาวิธีคิด เรียนสนุกและเข้าใจเพราะเป็นการสื่อสารระหว่างเพื่อน และภูมิใจในตัวเอง

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบร่วมมือ, ทักษะการเล่นตะกร้อ, การเล่นลูกข้างเท้าด้านใน

Abstract

The objectives of this research were; 1) to study effects of cooperative learning (CL) on Takraw playing skill by inner side of foot, and 2) to study satisfaction of students on learning. The populations were 50 physical education students in skill and instruction Takraw courses. The instruments used in research were 4 lesson plans, 2 hour/plan and data were collected by using the skill test and satisfaction questionnaire. Data were analyzed to calculate for frequency, percentage, mean, standard deviation, and T- test dependent was use to analyze difference between pretest and posttest learning. The research findings found that: students

[1] Corresponding author. Tel: 085-7395827

Email address: wayukan@kku.ac.th

showed skill between pretest and posttest learning was significantly ($p<0.05$) and satisfaction showed there in highest level. Moreover, that students' feedbacks on learning effected can be develop skills faster, develop thinking, enjoy learning and comprehend because communication between friends and self-esteem.

Keywords: Cooperative Learning, Takraw Playing Skill, Playing the ball by inner side of foot

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน กีฬาตะกร้อได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีหลายประเทศทั้งในเอเชีย ยุโรป และอเมริกา ได้หันมาให้ความสนใจในกีฬาตะกร้อเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการจัดการแข่งขันที่อยู่ในระดับชาติและนานาชาติที่มีหลายประเทศเข้าร่วมแข่งขัน เช่น ตะกร้อชิงแชมป์โลก เอเชี่ยนเกมส์ ซีเกมส์ ตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว "KING'S CUP" ตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ "Prince Cup" ตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ "Princess Cup" ตะกร้อไทยแลนด์ลีก ตะกร้อลอดห่วงอาชีพ มหกรรมกีฬาท้องถิ่นตะกร้อ"ไทคัพ" กีฬาแห่งชาติ เยาวชนแห่งชาติ เป็นต้น และปัจจุบันได้แบ่งออกเป็นหลายประเภท คือ เซปักตะกร้อ ตะกร้อลอดห่วง ตะกร้อชายหาด ตะกร้อคู่ (สมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย, 2559)

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันระดับใด หรือการเล่นตะกร้อประเภทใด ทักษะที่เป็นพื้นฐานที่ใช้มากที่สุดในการเล่นกีฬาตะกร้อ คือ ทักษะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้เล่นทุกคนต้องมีและต้องทำได้ดีที่สุด เพราะสามารถใช้ได้ทั้งการรับลูก การตั้งลูก หรือแม้กระทั่งการเสิร์ฟก็สามารถใช้ข้างเท้าด้านในได้เช่นกัน ทั้งนี้ ลูกแปหรือลูกข้างเท้านั้นเปรียบเสมือนลูกครู เพราะนักกีฬาตะกร้อทุกคนจะต้องเล่นเป็นอยู่แล้ว อีกทั้งลูกแปนั้นสามารถกำหนดทิศทางของลูกได้ง่าย โดยมีทักษะในการเล่นพื้นฐาน คือ เมื่อลูกเข้ามาในระยะที่จะแปได้ ให้ย่อเข่าลงเล็กน้อยแล้วยกเท้าขึ้นในลักษณะหงายเท้าแบะเข่าออกด้านข้าง พยายามให้ปลายเท้าและส้นเท้าขนานกับพื้น ให้ลูกตะกร้อโดนข้างเท้าด้านในบริเวณใต้ตาตุ่มเล็กน้อย การยกเท้าไม่ควรยกสูง ควรยกเท้าขึ้นในระดับไม่เกินหัวเข่า เมื่อโดนลูกแล้วให้ส่งเท้าตามลูกไปด้วยเพื่อเป็นการควบคุมทิศทางและความสูงของลูกตะกร้อไปในตัว (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2548)

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นอีกหนึ่งสถาบันที่ผลิตบัณฑิตทางด้านพลศึกษา และได้กำหนดให้นักศึกษาได้เรียนในวิชาทักษะและการสอนตะกร้อ ทั้งนี้เพราะได้เล็งเห็นว่ากีฬาตะกร้อ นับได้ว่าเป็นกีฬาประจำชาติไทยอีกหนึ่งชนิดกีฬาก็ว่าได้ที่ควรจะรักษาและสืบทอดไว้เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับลูกหลานหรือมวลมนุษยชาติ ที่สำคัญการเล่นกีฬาตะกร้อสามารถพัฒนาบุคคลได้หลายทิศทาง เช่น เป็นการส่งเสริมกีฬาศิลปะของชาติ พัฒนาสมรรถภาพทางกาย พัฒนาสมาธิ ควบคุมอารมณ์ สนุกสนาน มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น เป็นต้น ในปัจจุบันได้มีหลายโรงเรียนได้มีการกำหนดให้มีการเรียนการสอนในรายวิชาตะกร้อเพราะ ถือว่าเป็นกีฬาประจำชาติและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมถึงสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา อีกทั้งในสาระที่ 3 ที่เน้นเรื่องการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล เป็นต้น รวมไปถึงค่านิยม 12 ประการ ในข้อ 5 ที่เน้นย้ำว่าให้คนไทยรักษาวัฒนธรรมประเพณีไทยอันงดงาม และข้อ 11 ที่ตระหนักว่าให้มีความเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ

ดังนั้นแล้ว นักศึกษาพลศึกษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนและเล่นกีฬาตะกร้อให้มีทักษะที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะขั้นฐานของกีฬาตะกร้ออย่างเช่นลูกแป หรือ ลูกข้างเท้าด้านใน ต้องมีทักษะที่ดี และถูกต้อง เพราะนักศึกษาจะต้องจบออกไปเป็นเป็นบัณฑิตและประกอบวิชาชีพครูพลศึกษา และการมีทักษะพอที่จะแนะนำ สาธิตให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนได้นั้นจึงสำคัญอย่างยิ่ง แต่จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียนได้พบว่า นักศึกษาพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 ส่วนมากมีทักษะในการเล่นลูกแปหรือข้างเท้าด้านในยังไม่ถูกต้อง ส่งผลให้ไม่สามารถควบคุมลูกตะกร้อหรือเดาะลูกตะกร้อให้อยู่กับตัวเองได้ในระยะเวลานาน หรือ หลายครั้ง ได้ ดังนั้นแล้วผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นว่าต้องพัฒนาทักษะในการเล่นตะกร้อของนักศึกษา เพราะไม่เช่นนั้นแล้วอาจจะต้องเกิดปัญหาในอนาคตแน่นอน อย่างไรก็ตามยังมีนักศึกษาบางคนมีทักษะที่ดี บางคนพอใช้ได้ แต่บางคนมีทักษะที่อ่อน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) มาช่วยพัฒนาทักษะดังกล่าว รวมไปถึงพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ ไปพร้อมกัน โดย Slavin (2011) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าการที่ครูจัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ จะช่วยพัฒนาความรู้ให้กับเพื่อนคนอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ การเรียนแบบร่วมมือประกอบด้วยห้าองค์ประกอบพื้นฐาน คือ 1. การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก 2. ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ 3. การสื่อสารระหว่างบุคคล 4. ทักษะทางสังคม และ 5. คุณภาพของการประมวลผลแบบกลุ่ม ที่สำคัญ การเรียนแบบร่วมมือได้แสดงให้เห็นถึงทักษะด้านวิชาการ สังคม อารมณ์ และจิตใจ การเจริญเติบโตของผู้เรียนที่ทำงานร่วมกันในกลุ่ม (Johnson & Johnson, 2008)

ก่อนหน้านี้ Johnson & Johnson, และ Johnson-Holubec (1998) ได้นำเสนอห้าองค์ประกอบหลักที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนแบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จ ประการแรก คือ การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (Positive interdependence) หมายถึง การเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มขึ้นอยู่กับส่วนที่เหลือของกลุ่มในขณะที่การทำงานร่วมกันเพื่อให้ได้ชิ้นงาน ประการที่สอง คือ ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล (Individual accountability) ที่ถูกกำหนดให้เป็นครูฝึกในการสร้างและรักษาความรับผิดชอบของตนเองสำหรับพฤติกรรมที่เหมาะสม การมีส่วนร่วม และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ประการที่สาม คือ การเผชิญหน้ากันและกัน (Promotive face-to-face interaction) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ซึ่งจะสร้างความใกล้ชิดสนิทสนม ประการที่สี่ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะของการใช้กลุ่มขนาดเล็ก (Interpersonal and small group skills) ที่มีการพัฒนาผ่านงานและรวมถึงการรับฟัง รับผิดชอบในการตัดสินใจร่วมกัน เรียนรู้ที่จะเป็นผู้ให้และผู้รับและเรียนรู้ที่จะให้กำลังใจซึ่งกันและกัน สุดท้าย คือ การประมวลผลกลุ่ม (Group processing) หมายถึง จัดสรรเวลาให้กับการอภิปรายวิธีที่ดีที่สมาชิกในแต่ละกลุ่มได้ประสบความสำเร็จในเป้าหมายของพวกเขา ที่สำคัญคือการรักษาความสัมพันธ์ที่ดีและมีประสิทธิภาพในการทำงาน นอกจากนั้น หนึ่งในคุณลักษณะที่น่าสนใจที่สุดของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันคือการมุ่งเน้นทั้งผลลัพธ์ทางสังคมและทางวิชาการ (Antil et al., 1998; Cohen, 1994) อีกทั้ง มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลกระทบในเชิงบวกเกี่ยวกับตัวแปรทางสังคมรวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ความสามารถในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น และสร้างภาคภูมิใจในตนเอง เป็นต้น (Jogrnson & Johnson, 1989; Slavin, 1996)

ในด้านพลศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยเพิ่มเป้าหมายสำหรับบทเรียน ช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อบทบาทของตนเอง ช่วยเพิ่มทักษะการเคลื่อนไหวและกลยุทธ์ เพิ่มทักษะการสื่อสาร ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน และช่วยให้นักเรียนรับผิดชอบโดยผ่านการทำงานกลุ่ม และการประเมินผลงาน (Dyson, 2001) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gokhan Bayraktar (2011) ที่ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อการเรียนยิมนาสติกและความสำเร็จทางวิชาการ กับนักศึกษาสาขาพลศึกษา จำนวน 50 คน โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 25 คน และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการดั้งเดิม (ครูเป็น

ศูนย์กลาง) จำนวน 25 คน ผลของการประเมินผลทางสถิติแสดงให้เห็นว่าการใช้การเรียนแบบร่วมมือในระหว่างการเรียนยิมนาสติกมีการเชื่อมโยงอย่างยิ่งกับความสำเร็จทางวิชาการของนักศึกษา รวมไปถึงทัศนคติที่ดีต่อบทเรียน และทักษะในการปฏิบัติ นอกจากนี้ข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของนักศึกษายังชี้ให้เห็นว่านักศึกษาชอบการเรียนแบบร่วมมือ และงานวิจัยของ Hadj Benkhaled และคณะ (2015) ที่ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนรู้ด้วยตัวเองต่อชั้นเรียนพลศึกษาและกีฬา กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 72 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองกลุ่มแรก เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มทดลองกลุ่มที่สองเรียนด้วยการเรียนรู้ด้วยตัวเอง กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เรียนด้วยวิธีการดั้งเดิม (Traditional method) (โดยแต่ละกลุ่มจะมีจำนวน 24 คนแบ่งเป็นนักเรียนชาย 12 คน และหญิง 12 คน) ผลการศึกษาสรุปว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกลยุทธ์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการบรรลุแนวทางการดำเนินงานของความสามารถขั้นพื้นฐาน (Competency-based approach) ในชั้นเรียนพลศึกษาและการกีฬา ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ได้ทำการทดสอบการส่งและรับบอล การเลี้ยงบอล การยิงบอล ความเร็ว ความอ่อนตัว และความคล่องตัว และการเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลต่อทักษะและความสามารถดังกล่าวในทิศทางที่ดีขึ้นทั้งเพศหญิงและเพศชาย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในรูปแบบการสอนดังกล่าว เพราะจากกระบวนการและงานวิจัยข้างต้น กลุ่มเพื่อนน่าจะส่งผลให้การช่วยเหลือ แนะนำ หรือให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ส่งผลต่อทักษะที่ดีขึ้น รวมไปถึงการสร้างความสามัคคี การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การทำงานเป็นทีม การรู้จักแบ่งปัน เป็นต้น ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่บุคคลที่จะต้องออกไปประกอบวิชาชีพครูในอนาคตพึงมี ที่สำคัญวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนน่าจะไม่ได้มาจากครูแต่ผู้เดียว แต่สามารถเรียนรู้จากเพื่อนผู้เรียนด้วยกัน เพราะผู้เรียนย่อมประสบปัญหาในการเรียนคล้ายๆ กัน เมื่อผู้เรียนหนึ่งคนเรียนรู้เริ่มเข้าใจ ก็สามารถช่วยเหลือเพื่อนได้ว่าปัญหาที่ขัดข้องอยู่ที่ใด คนอื่นก็สามารถข้ามพ้นปัญหาดังกล่าวนั้นได้เช่นกัน การเรียนแบบร่วมมือผู้เรียนมีโอกาสฝึกเท่ากันขณะที่ฝึกในกลุ่มทุกคนมีโอกาสได้แนะนำกันเองได้มากกว่าครู เนื่องจากวัยของผู้เรียนที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มีความริเริ่มกล้าพูดกล้าแสดงออก เป็นต้น โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการคิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีทักษะการปฏิบัติ มีทักษะกระบวนการกลุ่ม มีน้ำใจ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความรับผิดชอบดีขึ้น ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับวิชาชีพครู

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต่อทักษะการเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษามีทักษะการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ศึกษา

นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน ที่เรียนวิชาทักษะและการสอนตะกร้อ ประจำปีการศึกษา 2558 ภาคเรียนที่ 2 โดยการทำวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยใน

ชั้นเรียน เป็นแบบแผนการทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental design) โดยใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest-Posttest Design)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามลักษณะของการใช้ดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติ คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ เรื่อง การเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง หาคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบประสิทธิภาพของเนื้อหา และวิธีการสอน รายละเอียด ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 คือ การทดสอบก่อนเรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน โดยแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยคนที่มีทักษะดี 1 คน (มอบหมายให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม) ปานกลาง 2 คน และอ่อน 2 คน และให้แต่ละกลุ่มแยกย้ายไปตามพื้นที่ต่างๆ โดยรอบเพื่อให้หัวหน้ากลุ่มได้ทำความรู้จัก แบ่งหน้าที่ให้กับสมาชิก และปรับพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในให้กับสมาชิก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คือ ทบทวนความรู้เดิม การปรับทักษะพื้นฐานในการเล่นลูกข้างเท้าด้านใน การจัดระเบียบร่างกาย จัดท่าทางที่ถูกต้อง และวิธีการในการเคลื่อนไหวของร่างกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 คือ ทบทวนความรู้เดิม การฝึกเล่นด้วยเท้าทั้งสองข้าง ขวา และ ซ้าย การเคลื่อนที่ในการเล่นลูกข้างเท้าด้านใน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คือ ทบทวนการเล่นลูกข้างเท้าด้านใน สรุปบทเรียน และ การทดสอบหลังเรียน

ทั้งนี้ ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนจะมอบหมายให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนคอยบริหารจัดการ จัดกิจกรรม และแนะนำช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม และผู้สอนจะคอยสังเกตการณ์โดยรอบในการดำเนินกิจกรรมของแต่ละกลุ่ม อย่างไรก็ตาม ถ้าหากมีนักศึกษาคนใดหรือกลุ่มไหนต้องการคำแนะนำเพิ่มเติม หรือเกิดปัญหาขัดข้องผู้สอนจึงจะเข้าไปให้คำแนะนำ ที่สำคัญช่วงสุดท้ายการสรุปบทเรียนของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนจะให้หัวหน้ากลุ่มและสมาชิกแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอเกี่ยวกับวิธีการฝึกของกลุ่มนั้นๆ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิค วิธีการกับกลุ่มอื่นๆ พร้อมทั้งให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้แสดงทักษะด้วย ช่วงสุดท้ายผู้สอนให้คำแนะนำ และคำชื่นชม พร้อมทั้งสรุปเพิ่มเติม

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบทักษะการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน รายละเอียด ดังนี้ แบบทดสอบทักษะ คือ แบบทดสอบการควบคุมลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน โดยนักศึกษาต้องเตาะลูกตะกร้อให้ได้จำนวน 30 ครั้ง ทั้งนี้อนุญาตให้ลูกตะกร้อตกพื้นได้ครั้งเดียว และนับต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามสามารถใช้ส่วนอื่นๆ ช่วยไม่ให้ลูกตะกร้อตกพื้นได้ แต่ห้ามใช้แขนและมือ ที่สำคัญ การประเมิน คือ การที่จะนับเป็น 1 ครั้ง การเตาะต้องสมบูรณ์ในทักษะ เช่น จุดกระทบของลูก การเคลื่อนที่ การจัดระเบียบร่างกาย ความสูงของลูก เป็นต้น หาคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และวิธีการทดสอบ 2) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา คือ แบบสอบถามมีรูปแบบเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ รายละเอียด ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจ มีทั้งหมด 3 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน 2) ด้านเนื้อหาและการวัดประเมินผล 3) ด้านบุคลิกภาพความเป็นครู ด้านละ 5 ข้อ รวมทั้งหมด 15 ข้อ ค่าน้ำหนักในการให้คะแนน คือ ความพึงพอใจ 5 มากที่สุด, 4 มาก, 3 ปานกลาง, 2 น้อย, และ 1 น้อยที่สุด และตอนที่ 3 เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ คำถามปลายเปิด หาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และมีค่าความเชื่อมั่น 0.91 ทั้งนี้ เนื่องจากแบบสอบถามมีความเฉพาะเจาะจงจึงได้ทำการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากข้อมูลการวิจัยของกลุ่มประชากร

2.3 อุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย คือ ลูกตะกร้อ จำนวน 50 ลูก แบ่งให้กลุ่มละ 5 ลูก

Vol.39.No.4,Oct-Dec., 2016

3. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1) ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบสอบถาม 3) นำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และ แบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ 4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ แบบสอบถาม มาปรับปรุงแก้ไข 5) จัดการเรียนการสอนและเก็บข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถิติ T- test dependent และข้อมูลเชิงคุณภาพนำมาวิเคราะห์เนื้อหาสรุปแบบพรรณนาความ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของกลุ่มประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 50 คน ที่กำลังเรียนวิชาทักษะและการสอนตะกร้อ ประจำปีการศึกษา 2558 ภาคเรียนที่ 2 โดยจำแนกเป็นเพศชาย จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 92 เพศหญิง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8 และส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี

2. ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต่อทักษะการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน **รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 1** ซึ่งจากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษามีทักษะการควบคุมลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบแบบร่วมมือช่วยให้นักศึกษามีทักษะการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในสูงขึ้น

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทั้งนี้ จากแบบสอบถาม 50 ฉบับ ได้รับกลับคืน 40 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80 และ**รายละเอียดของความพึงพอใจปรากฏตามตารางที่ 2** ซึ่งจากตารางที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกประเด็น และที่สำคัญเมื่อรวมทั้ง 3 ด้านแล้ว พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับ มากที่สุด

ด้านอื่นๆ เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด ทั้งนี้มีนักศึกษาจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ทั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งคำแนะนำออกเป็นสองส่วน โดยสรุป คือ

คำชื่นชม จำนวน 40 คน รายละเอียดโดยสรุป ดังนี้ ได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบมีขั้นตอน ทำให้เกิดความสนใจในบทเรียน ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตัวเอง ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อน ได้รับความรู้อย่างทั่วถึงและช่วยให้ผู้เรียนทำได้เร็วขึ้น การทำงานเป็นทีม ได้ความคิดสร้างสรรค์ สนุกสนาน ได้ฝึกทั้งทักษะและการสอนไปในตัว เป็นแนวคิดที่ดีเพราะทำให้เพื่อนได้ทำงานช่วยกัน ได้ฝึกแบบจริงจัง ได้แนวคิดใหม่จากเพื่อน มีความสุขที่ได้ช่วยเพื่อน ดีมากเพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ภูมิใจในตนเอง

คำแนะนำเพื่อการพัฒนา จำนวน 5 คน รายละเอียดโดยสรุป ดังนี้ ควรแยกผู้เรียนที่ทักษะอ่อนมากๆ ออกมาโดยให้อาจารย์สอนเองเพราะอาจารย์มีทักษะและวิธีการดีกว่าเพื่อนที่มาช่วยสอน

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการควบคุมลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สภาพการเรียน	จำนวนนักศึกษา (คน)	ค่าเฉลี่ย (จำนวนครั้ง)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ผลต่างของจำนวนครั้ง	t
ก่อนเรียน	50	17.34	8.27	6.56	12.62*
หลังเรียน	50	23.90	6.75		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ				
ข้อ	**1. ด้านการจัดการเรียนการสอน**	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1.1	ผู้สอนใช้เอกสารประกอบการสอน และสื่อการสอน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	4.08	0.80	มากที่สุด
1.2	ผู้สอนแบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยคละความสามารถอย่างเหมาะสม และมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรมร่วมกันอย่างสนุกสนาน และสร้างสรรค์	4.58	0.64	มากที่สุด
1.3	นักศึกษาได้ฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม เช่น การเป็นผู้นำ ผู้ตาม การแก้ปัญหา การเสียสละ ความรับผิดชอบ ได้ถ่ายทอดแนวคิด และการปฏิบัติ ให้กับสมาชิกกลุ่มอื่นๆ ได้รับรู้เพื่อนำไปต่อยอดองค์ความรู้	4.50	0.64	มากที่สุด
1.4	การจัดการเรียนรู้สามารถช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกกระบวนการคิดและสร้างองค์ความรู้สู่การปฏิบัติ	4.53	0.60	มากที่สุด
1.5	ผู้สอนให้คำปรึกษา แนะนำการเรียนรู้ อย่างทั่วถึง และผู้เรียนมีโอกาสซักถาม อภิปรายสิ่งที่เรียนรู้	4.63	0.59	มากที่สุด
	รวมทุกข้อคำถามในด้านที่ 1	**4.46**	**0.65**	**มากที่สุด**
ข้อ	**2. ด้านเนื้อหาและการวัดประเมินผล**			
2.1	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	4.13	0.79	มากที่สุด
2.2	เนื้อหาตรงกับความสนใจของผู้เรียน ทันสมัย ท้าทาย และเรียงลำดับอย่างเหมาะสม	4.33	0.69	มากที่สุด
2.3	ใช้เวลาในแต่ละขั้นตอนได้เหมาะสม และเนื้อหาแต่ละหัวข้อเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.35	0.66	มากที่สุด
2.4	มีการประเมินผลทั้งรายบุคคล และกลุ่ม	4.53	0.60	มากที่สุด
2.5	มีการประเมินผลพฤติกรรมในการทำงานกลุ่มของผู้เรียน	4.50	0.75	มากที่สุด

	รวมทุกข้อคำถามในด้านที่ 2	4.37	0.70	มากที่สุด

ข้อ	**3. ด้านบุคลิกภาพความเป็นครู**	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
3.1	ผู้สอนมีการแต่งกายที่สะอาด เรียบร้อย และเหมาะสม	4.63	0.63	มากที่สุด
3.2	ผู้สอนมีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา เป็นแบบอย่างที่ดี กระตุ้นให้ผู้เรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มีคุณธรรมจริยธรรม และรักสุขภาพ	4.72	0.55	มากที่สุด
3.3	ผู้สอนมีสุขภาพ รูปร่าง และสัดส่วนของร่างกายที่เหมาะสมกับการประกอบวิชาชีพครูพลศึกษา	4.70	0.50	มากที่สุด
3.4	ผู้สอนมีความเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พร้อมทั้งสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี สนุกสนาน	4.83	0.45	มากที่สุด
3.5	ผู้สอนมีการยอมรับ ให้เกียรติ และตอบสนองต่อความคิดเห็นที่แตกต่างที่เอื้อต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ	4.75	0.49	มากที่สุด
	รวมทุกข้อคำถามในด้านที่ 3	4.73	0.52	มากที่สุด
	รวมความพึงพอใจทั้ง 3 ด้าน	**4.52**	**0.62**	**มากที่สุด**

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลต่อทักษะการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับมากที่สุดทุกด้าน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนการสอนที่ดีควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ได้แสดงความคิดเห็น ได้แสดงความสามารถและศักยภาพออกมาอย่างเต็มที่ที่สำคัญต้องได้ช่วยเหลือแบ่งปัน เพราะการเรียนรู้แบบนี้นอกจากจะส่งผลต่อระดับความสามารถแล้ว ยังส่งผลต่อการยกระดับคุณภาพด้านจิตใจอีกด้วย สอดคล้องกับ Chin-Yun Huang (2000) ที่ทำการศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลยุทธการสาธิตที่มีรูปแบบต่อความสามารถด้านกลไก ระหว่างการสอนแบบให้ดูวีดีโอกับนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 120 คน ในการเรียนการสอนพื้นฐานการสวิงกอล์ฟ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีคะแนนมากกว่าผู้ที่ทำงานคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนั้น ผลยังชี้ให้เห็นว่าการเรียนแบบร่วมมือการส่งเสริมทัศนคติที่เป็นบวกมากขึ้นกว่าการทำงานคนเดียว และนักเรียนที่มีความสามารถต่ำมีทัศนคติเชิงบวกมากขึ้นกว่านักเรียนที่มีความสามารถสูง รวมไปถึง Hadj Benkhaled และคณะ (2015) ที่ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนรู้ด้วยตัวเองต่อชั้นเรียน พลศึกษาและกีฬา กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 72 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองกลุ่มแรก เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มทดลองกลุ่มที่สองเรียนด้วยการเรียนรู้ด้วยตัวเอง กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เรียนด้วยวิธีการดั้งเดิม (Traditional method) (โดยแต่ละกลุ่มจะมีจำนวน 24 คนแบ่งเป็นนักเรียนชาย 12 คน และหญิง 12 คน) ผลการศึกษาสรุปว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกลยุทธ์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการบรรลุแนวทางการดำเนินงานของความสามารถขั้นพื้นฐาน (Competency-based approach) ในชั้นเรียนพลศึกษาและการกีฬา ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ได้ทำการทดสอบ การส่งและรับบอล การเลี้ยงบอล การยิงบอล

ความเร็ว ความอ่อนตัว และความคล่องตัว และการเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลต่อทักษะและความสามารถดังกล่าวในทิศทางที่ดีขึ้นทั้งเพศหญิงและเพศชาย

อีกทั้ง Xiangqin Song และคณะ (2012) ได้ทำการศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือแบบประยุกต์ในนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนวิชาการดูแลสุขภาพ จำนวน 61 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง โดยการสอนแบบร่วมมือ จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม โดยการสอนแบบปกติ (Conventional teaching mode) จำนวน 31 คน ทั้งสองกลุ่ม แบ่งออกเป็น 6 กลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน ในเวลา 10 สัปดาห์ ผลการวิจัยสรุปว่า 1) การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาให้มีทักษะและเทคนิคที่ดีขึ้น 2) การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อระดับสุขภาพจิตของกลุ่มทดลองได้รับการปรับปรุงไปบ้างบางประเด็น 3) การเรียนแบบร่วมมือช่วยให้นักศึกษาอารมณ์ดีขึ้น 4) การเรียนแบบร่วมมือช่วยลดความเครียด 5) การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยในการปรับปรุงทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักศึกษาและมีผลเป็นที่น่าประทับใจ คล้ายกับ Hatem Shawkat Ibrahim al-Dulaimi (2014) ที่ศึกษาผลกระทบของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานบางอย่างและพัฒนาสมรรถนะทางจิตใจตามสถานการณ์ในกีฬาแฮนด์บอลของนักศึกษาชั้นปีที่สอง คณะพลศึกษา ทักษะที่นำมาทดลองคือ การจับและรับบอล (Handling and receiving) และการยิงประตู (Shooting) รวมไปถึงเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางจิตใจไปพร้อมกัน โดยนักวิจัยใช้วิธีการทดลองในสองกลุ่ม กลุ่มละ 40 คน ในลักษณะที่เท่าเทียมกันทั้งน้ำหนัก ส่วนสูง ระดับความสามารถของทักษะ กลุ่มทดลองใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุมใช้การเรียนรู้แบบสั่งการ (Peremptory) ในแง่ของผลที่ได้รับ นักวิจัยสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือมีบทบาทที่ชัดเจนในการศึกษาของทักษะพื้นฐานทั้งหมด (ภายใต้การศึกษา) ในกลุ่มทดลอง นอกจากนี้ผลของการเรียนแบบร่วมมือไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากผลของวิธีการดั้งเดิมในแง่ของพัฒนาสมรรถนะทางจิตวิทยาของนักศึกษา

นอกจากนั้นยังรวมถึงงานวิจัยของ Min Wang (2012) ที่ได้ทำการศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแรงจูงใจใฝ่สำฤทธิ์ของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัย จำนวน 67 คน อายุเฉลี่ย 21.2 ปี โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 33 คน ซึ่งเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม จำนวน 34 คน เรียนรู้แบบดั้งเดิม ระยะเวลา 12 สัปดาห์ ในกิจกรรมการเคลื่อนไหวแบบแอโรบิค ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สำฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่สำคัญแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่มควบคุม โดยสรุปการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สำฤทธิ์ของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยได้ และ Gokhan Bayraktar และคณะ (2013) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและกีฬา จำนวน 55 คน เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยแบ่งการสำรวจออกเป็นสองช่วง คือ ช่วงแรกทำการเก็บข้อมูลกับนักศึกษา จำนวน 25 คน ในปี ค.ศ. 2009 – 2010 ในรายวิชาสถานกีฬาในร่ม (Basic gymnasium) เรียนด้วยการ ประยุกต์สู่การปฏิบัติ (Applied in applied courses) และช่วงที่ 2 จำนวน 30 คน ในปี ค.ศ. 2010 – 2011 ในรายวิชาพลศึกษาและพื้นฐานของการกีฬา (Physical education and fundamentals of sports) ที่เป็นรายวิชาทฤษฎี (Applied in theoretical courses) โดยทั้งสองรายวิชาได้ใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลไปในทิศทางบวกหรือทิศทางที่ดี นอกจากนั้นยังพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลให้นักศึกษาที่เรียนด้วยการประยุกต์สู่การปฏิบัติ มีความคิดเชิงบวก มากกว่าการนำมาใช้กับวิชาทฤษฎี อย่างไรก็ตามในวิชาอื่นๆ ก็ได้ทำการทดลองการเรียนรู้แบบร่วมมือและได้ผลออกมาคล้ายกันในด้านส่งเสริมสมรรถภาพของจิตใจ เช่น Ayfer Kocabas (2013) ได้ทำการศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อความต่อเนื่องของความวิตกกังวลตามสถานการณ์และความสามารถด้านดนตรี ในการเรียนการสอนดนตรี ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาดนตรี โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 104 คน ที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ กลุ่มควบคุม จำนวน 106 คน ที่เรียนด้วยการสอนแบบครูเป็น

Vol.39.No.4,Oct-Dec., 2016

ศูนย์กลางหรือเป็นผู้ถ่ายทอดเพียงผู้เดียว (Teacher-centered) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลเพิ่มสูงขึ้นก่อนที่จะทำการทดสอบความสามารถ แต่ กลุ่มทดลองมีความวิตกกังวลลดลงก่อนที่จะทำการทดสอบความสามารถ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ที่น่าสนใจ คือ Carlos V. Callado และคณะ (2014) ได้ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาชีพครูพลศึกษา โดยกลุ่มที่ทำการศึกษา คือ ครูพลศึกษาในสเปนที่มีการยอมรับว่าเป็นผู้นำในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งครูเหล่านี้ใช้สอนในห้องเรียนของพวกเขาด้วยเช่นกัน เมื่อคัดเลือกตามเกณฑ์แล้วได้ครูที่เข้าร่วมในการวิจัย จำนวน 7 คน ประกอบด้วย ระดับประถมศึกษา 3 คน มัธยมศึกษา 2 คน และอุดมศึกษา 2 คน เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ทุกคนรู้และเข้าใจในวิธีการและการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สามารถประยุกต์กระบวนการได้ คือ เป้าหมาย เนื้อหา ทรัพยากร เทคนิคการสอน กระบวนการกลุ่ม และการประเมินผล และถือว่าเป็นการตั้งต้นที่ดีในการกระจายการเรียนรู้ออกไปสู่บุคคลอื่นๆ ถ้าพิจารณาแล้วว่าเนื้อหานั้นสามารถใช้สอนแบบร่วมมือได้ ครูทั้งหมดมีความเห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะทางกลไก ทักษะทางสังคม ดังนั้นการเรียนการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนควรเน้นการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ในแง่นี้ครูทุกคนยอมรับว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ที่ส่งเสริมอารมณ์และสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ครูบางคนประยุกต์ใช้ในการทำทีมกีฬาซึ่งส่วนใหญ่จะประยุกต์เข้ากับรูปแบบการสอนกีฬาซึ่งเป็นกระบวนการที่ครบวงจร ครูจะใช้ทรัพยากรในการช่วยสอนและส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยนักเรียนเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างอิสระ และมีการจัดการของกระบวนการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละกลุ่ม ครูที่เข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่มักจะนำไปใช้ในวิชาพลศึกษา ทั้งหมดเห็นด้วยกับการแบ่งกลุ่มทำงานออกเป็นกลุ่มเล็กๆ จำนวน 2 - 8 คน และยังเน้นย้ำถึงความสำคัญของการประเมินผลในรูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือและองค์ประกอบสำคัญ คือ ครูและนักเรียนต้องสามารถตรวจสอบผลของกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดได้ ซึ่งรวมถึงการประเมินปัจจัยความรู้ความเข้าใจ ทัศนคติ และอารมณ์ที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจในกลุ่มที่คิดแตกต่าง

โดยสรุป การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะทั้งด้านวิชาการ ทักษะทางกลไก พัฒนาทักษะและความสามารถทางการกีฬา ที่สำคัญได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบมีขั้นตอน ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตัวเอง ได้แลกเปลี่ยนแนวคิดและประสบการณ์กับเพื่อน ได้รับความรู้อย่างทั่วถึงและช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติได้เร็วขึ้น ฝึกการทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ สนุกสนาน ได้ทำงานช่วยกัน ได้แนวคิดใหม่จากกลุ่มเพื่อน มีความสุขที่ได้เป็นผู้ให้และผู้รับที่ดี และมีความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้จึงเป็นที่น่าสนใจ และเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่สำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนพลศึกษามีประสิทธิภาพ เพราะสามารถพัฒนาผู้เรียนได้หลายด้าน เช่น ฝึกให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข โดยเฉพาะบุคคลที่จะออกไปเป็นครูพลศึกษานั้น ต้องมีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ รู้จักการให้ รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ฝึกทำงานเป็นทีม มีความรับผิดชอบ ทั้งนี้เพื่อความสง่างาม ความภูมิใจในตนเอง และภาคภูมิใจในวิชาชีพครู

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การเรียนรู้แบบร่วมมือ นอกจากจะส่งผลต่อทักษะการเล่นลูกข้างเท้าด้านในแล้ว ยังส่งผลให้นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนในระดับมากที่สุด นอกจากนั้น จากข้อมูลเชิงคุณภาพยังพบว่า นักศึกษา ได้พัฒนาเรื่องอื่นอีกมากมาย เช่น ได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบมีขั้นตอน ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม มีความรับผิดชอบ ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อน ได้รับความรู้อย่างทั่วถึงช่วยให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น ได้ความคิด

สร้างสรรค์ สนุกสนาน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีความสุขที่ได้ช่วยเพื่อน แต่อย่างไรก็ตามยังต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2548). **คู่มือการฝึกกีฬาตะกร้อ**. กรุงเทพฯ: อาร์ตโปรเกรส.

สมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย. (2559). **กติกากีฬาตะกร้อ**. ค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2559, จาก http://www.sepaktakrawworld.com/index.php/2014-01-17-04-09-26.

Antil, L.R., Jenkins, J.R., Wayne, S.K., & Vadasy, P.F. (1998). Cooperative Learning: Prevalence, conceptualizations, and the relation between research and practice. **American Educational Research Journal**, **35**(3), 419-454.

Ayfer, K. (2013). The effects of cooperative learning on continual and State anxiety and musical performance in teaching music. **International journal of new trends in arts, sports & science education**, **2**(2), 27-35.

Carlos, V. C. et al. (2014). Cooperative learning in physical education. **Porto alegre**, **20**(1), 239-257.

Chin-Yun Huang. (2000). The effects of cooperative learning and model demonstration strategies on motor skill performance during video instruction. **Proc. Natl. Sci, Counc**, **10**(2), 255-268.

Cohen, E.G. (1994). Restructuring in the classroom: Conditions for Productive small groups. **Review of Educational Research**, **64**(1), 1-35.

Gokhan, B. (2011). The effect of cooperative learning on students' approach to general gymnastics course and academic achievements. **Educational research and reviews**, **6**(1), 62-71.

Gokhan B., Serkan T.A., & Erdogan, T. (2013). Survey on physical education and sport department Students' opinion about cooperative learning method. **Journal of education and practice**, **4**(22), 30-34.

Hadj, B. et al. (2015). Effects of cooperative and self-Learning strategies on physical education and sport class. **International journal for cross-disciplinary subjects in education**, **6**(4), 2340-2347.

Hatem Shawkat Ibrahim al-Dulaimi. (2014). The impact of cooperative learning to learn some basic skills and the development of handball state mental fluency among students in the second phase of the Faculty of Physical Education. **International journal of advanced sport sciences research**, **2**(3), 218-228.

Johnson, D.W., & Johnson, R.T. (2008). Social Interdependence Theory and Cooperative Learning: The Teacher's Role. In R. M. Gillies, A. Ashman & J. Terwel (Eds.), **Teacher's Role in Implementing Cooperative Learning in the Classroom** (pp. 9-37). New York, U.S.A: Springer.

Johnson, D.W., Johnson, R.T., & Holubec, E.J. (1998). **Cooperation in the classroom**. (7th ed.). Edina, MN: Interaction Book.

Johnson, D.W., & Johnson, R.T. (1989). **Cooperation and competition: Theory and research**. Edina, MN: Interaction Book.

Min, W. (2012). Effects of cooperative Learning on achievement motivation of female university students. **Asian Social Science**, **8**(15), 108-114.

Slavin, R.E. (2011). Instruction Based on Cooperative Learning. In R. E. Mayer & P. A. Alexander (Eds.), **Handbook of Research on Learning and Instruction** (pp. 344-360). New York: Taylor & Francis.

Slavin, R.E. (1996). Research on cooperative learning and achievement: What we know, what we need to know. **Contemporary Educational Psychology**, **21**(1), 43-69.

Xiangqin, S., et al. (2012). The effect of cooperative learning mode applied in the university students' shaping class. **Creative education**, **3**(8), 6-10.